

Den ualvorlige automatkirke.

Af sognepræst John Mikkelsen

Korupvej 45

5210 Odense NV

I Danmark har vi en folkekirke, og hver søndag og til hver lejlighed, hvor der er bryllup, barnedåb og begravelse slås dørene op. Nogen gange er der mange, og andre gange, på sommersøndage er der få, og mange steder står kirkerne tomme. Kun ganske få procent af et sogns beboere finder vej til gudstjenesten søndag formiddag, og kun der, hvor der er tale om overgange i tilværelsen bruges dette hus i virkeligheden ellers ikke.

Ikke ret mange mennesker tager ret meget notits af det indhold, som en gudstjeneste har og vover nogen sig endelig derhen bider det budskab, som kirken kommer med ikke synderligt på dem. De går hjem igen efter ca. en time og fortsætter ud i deres hverdag som om intet var hændt, og vender måske tilbage efter et langt stykke tid fordi en bror eller søsters barn skal enten døbes eller konfirmeres.

Men hvorfor bruges disse huse ikke mere end de gør, og hvorfor tager mennesker ikke mere notits af det, der foregår på en søndag formiddag end de rent faktisk gør, det spørgsmål kunne man jo stille sig selv. Og sådan som det ser ud, så har alle folkekirken kritikere ret når de hævder, at kirkerne står gabende tomme.

Hvorfor kirkerne står gabende tomme og blot bruges til specielle lejligheder er ikke helt så enkelt at svare på, men jeg skal her prøve at svare på det. Først må jeg dog sige, at kirken aldrig har været noget specielt trækplaster her til lands heller ikke for 100 eller 200 år siden.

Den har ikke været noget tilløbsstykke som tilfældet har været i vore nabolande. Men når det er sagt må jeg hævde, ikke blot fordi jeg er præst og har forrettet et væld af kirkelige handlinger, men også fordi jeg er et levende menneske, at den Gud, der forkyndes i de danske kirker, ham er der ingen der tager alvorligt. Han er som en bedstefar, som alle ved alligevel tilgiver alt det onde, vi har gjort; så hvorfor komme til ham førend døden banker på. Komme kan man til en barnedåb og lytte til prædiken for bagefter at gå hjem og snyde, lyve, høre og andet, for det får alligevel ikke nogen konsekvenser, Gud i himlen tilgiver alligevel det hele.

Men en sådan tro er en falsk tillid til Guds nåde, og et falsk billede af Gud, der giver mennesker en død tro og bevirker, at sædeforderv bliver konsekvensen. Gud er ikke en automat, der automatisk tilgiver alt, men Gud er vor skaber, der har skabt dig og mig og som har givet os sin lov, som han fordrer, og forlanger at du og jeg skal holde til punkt og prikke. Ved sit ord og i sin ånd lægger han sin lov ind i vore hjerter, og lægger en samvittighed. Ved den ser vi at vi er syndere, der ikke holder hans lov. Vi må ikke glemme at Gud er den, der giver os sin lov og forlanger, at den skal holdes for glemmer vi det, så er kristendommen en død sild. Gud er ikke blot en tilgivelsesmaskine, eller et kosmisk princip, der automatisk tilgiver alt, for er han det, så bliver han ikke taget alvorligt.

Vi må uanset hvor ondt det så end kan gøre erkende os selv, som vi er. Vi er syndere, der ikke kan holde Guds lov, hvor gerne vi end ville, men uden den, der kan vi ikke erkende og erfare Guds nåde. Populært er det ikke i dag at tale om at angre og gøre bod, for det gør ondt at erkende at der er ting, som man

gerne ville, men som man ikke kan. Det gør dog ikke angeren og boden mindre nødvendig. Man må ned på knæ for Gud og angre din synd, og gøre bod, for så er der en chance for at man vil erfare Gud nåde.

Hvis Gud blot var en bedstefar, der automatisk tilgav alt, ville Jesus aldrig have været blevet korsfæstet. Og hvis han nu var denne bedstefar, da ville vi komme tilbage til ham og ødelægge paradiset, men nu er Gud en skaber, hvis kærlighed gav ham at sende sin Søn til os. Men Sønnens kærlighed, hans korsdød for vores skyld. Den kan vi først erkende når vi ser, at det er os selv der er syndere, der har brug for den. Vi må græde af samvittighedskval fordi vi svigter, inden vi kan modtage nåden. Jeg må selv se mig selv som et menneske, der er egoistisk, havesyg, løgnagtig selvisk, inden jeg kan tage imod den tilgivelse, som Jesus kommer med. Det menneske, der ikke ser sig selv som synder har ikke brug for nåden. Og derfor tager han den ikke alvorligt.

Den tro, der tror en tilgivelse, uden bod og anger er en død tro. Og den døde tro er en tro der er afhængig af andres tro. Den er ikke selverkendt og erfaret. Den lever måske, men kun som en form for overbevisning uden subjektiv grund. Og en sådan tro er ikke ret meget bevendt. Det er mit jeg, der må overbevises af den Gud, der har åbenbaret sig og jeg må erkende, at hans lov kan jeg ikke leve op til, for først der kan jeg ikke med glæde tage imod Guds nåde.

Måske er der en grund til den adfærd, som vi danskere udviser; at vi går til kirke og sidder andægtigt til en dåb, begravelse eller et bryllup, men ellers ikke, og at vi nogen gange siger, at det er bedre at sidde på kroen og tænke på kirken end omvendt. Og den grund er

at det ord fra Gud, som enten blev eller ikke forkyndt ikke fæstede rod og ikke blev taget alvorligt. I alt fald kan man se på den adfærd, som der kan iagttages, ikke kun af præsten men også af andre, at kirken ikke besøges sådan som den burde gøres og at den Gud, der forkyndes ikke tages alvorligt ligesom han forlanger.

Måske skulle kirken i stedet for at forsøge på alle mulige og umulige tiltag men alternative former kigge lidt indad og se på den forkyndelse som den præsterer. For det er stadig mulig for Gud at tænde en ren og enfoldig tro i menneskets hjerte. Dog må man ikke være bange for at forkynde loven for menneskene, den er og bliver nødvendig for at den Gud, der kommer til orde skal blive taget alvorlig.

Ingen må tro, at alternative gudstjenesteformer gør det alene. For det er ikke formen der skal skabe indholdet, men indholdet, der skal skabe formen. Tabes det rette indhold den rette Gud ud af syne til fordel for servering af pølser og sodavand kan kirken lige så godt lukkes. Så er der da i hvert fald slet ingen, der ønsker at tage den alvorlig. Den sande Gud, den Gud, der skabte verden og som har sendt sin søn til verden for at frelse os må og skal ikke tabes ud af syne, og det er det, der ofte sker i en kirke som den danske folkekirke. Vi ikke blot må, vi skal tage Gud alvorlig i hans helligdom, sådan som Gud er ellers blæser folk på ham, det er ikke kun min erfaring det er der mange andre, der ligeledes har erfaret. Den treenige Gud, er den eneste, der kan skabe vækst i kirken, den eneste der kan give forkyndelsen liv og ånde. Uden ham er kirken tom og uden indhold.